

Het lezen waard

Een zeer praktisch en leesbaar boekje is „Thuiswonende bejaarden”, een bijdrage ter stimulering van het bejaardenwerk in de wijk, uitgegeven in 1964 door de Katholieke Nationale Federatie voor Bejaardenzorg (Luybenstraat 19, 's-Hertogenbosch). Meer dan vijftien deskundigen hebben aan dit boekje meegewerkt. Belangrijk is onder meer het hoofdstukje gewijd aan de Algemene Bijstandswet en de consequenties van deze wet voor sommige bejaarden. De prijs van dit 87 bladzijden tellende boekje bedraagt f 2,50.

Ingezonden

MONONUCLEOSIS INFECTIOSA

Ik geloof dat collega Fuldauer — (1965) huisarts en wetenschap 8, 77 — zich wat gemakkelijk afmaakt van mijn opmerkingen, van hoe weinig wetenschappelijke waarde die dan ook mogen zijn. Daarom enkele woorden ter rechtvaardiging, hoewel daarmee de kern van de zaak wel wordt verlaten.

Waarom niet even gecontroleerd, vóór iets over bastaardmazelen te zeggen? Er is toen immers gekweekt? Gelukkig noemt collega Fuldauer eenzelfde percentage exanthemen bij mononucleosis als mijn boeken vermelden, maar dat was toch niet het probleem?

Vele, vele jaren maakte ik bij elke angina lacunaris eerst een uitstrijk vóór een therapie in te stellen. Toen kwam het tonsillitisonderzoek van het NHG en gezien mijn ervaringen koos ik penidural. Uniforme behandeling eiste snel toedienen, zodat ik de techniek wijzigde. In mijn hele serie van tientallen gevallen kwam geen enkele mislukking (en geen enkele Pfeiffer) voor. Het leek dus redelijk voortaan het bloedonderzoek te beperken tot die gevallen (waarvan ik er dus maar af en toe een zie) die niet in drie tot vier dagen (praktisch) beter zijn. Dat zijn dan de gevallen met de „hoge score”, dit is tot nu 100 procent, maar natuurlijk zal er te zijner tijd wel eens een leukemie tussen sluipen. Ik geloof niet dat het verstandig is, deze weloverwogen conclusie uit een ervaring van jaren af te doen met een sneer en vaderlijk wijzend op het gevaar van penicilline. Het is een advies voor de praktijk en niet voor de kliniek. Ik herinner mij bovendien een hooggeleerde opvatting, dat de angina bij mononucleosis te beschouwen is als een superinfectie. Tenslotte: de streptokok is hier de laatste tijd op het oorlogspad; angina's bij tientallen en in korte tijd vijf patiënten met een nephritis acuta. Wel keelklachten vooraf, maar geen penicilline toegediend. Geen van de vele met penidural behandelde heeft urine-afwijkingen gekregen. Een pluspunt voor een snelle behandeling.

L. Façes Schaeffer

Naschrift. Collega Fuldauer had geen behoefte gebruik te maken van de hem geboden gelegenheid hierop te antwoorden. De discussie wordt gesloten - Redactiecommissie.

Berichten

DE HUISARTS EN ZIJN TOEKOMST

Op 6 maart 1965 organiseerde de Medische Faculteits Vereniging te Nijmegen een symposium „De huisarts en zijn toekomst”, waarvoor bijzonder grote belangstelling bleek te bestaan.

Prof. Dr. P. Muntendam gaf een inleiding tot het huisartsprobleem. De Faculteits Vereniging was uitgegaan van de stelling dat er inderdaad een dergelijk probleem bestaat en dat dit probleem zich het duidelijkst kenbaar maakt in de geringe belangstelling die er momenteel bij de studenten aanwezig is om huisarts te worden. Slechts 20 tot 25 procent van alle afgestudeerden heeft belangstelling voor het beroep huisarts.

Prof. Muntendam besprak de huidige problematiek tegen de achtergrond van het verleden. Spreker ontkende dat er een

daling in de waardering voor het werk van de huisarts zou bestaan; wel diende de huisarts zijn plaats te kennen te midden van de specialisten. Ook zou er niet van een overbelasting van de huisarts kunnen worden gesproken, wel van een belasting. Het voortdurend genoemde probleem van de opleiding werd eveneens door de hoogleraar gebagatelliseerd. Weliswaar was de belangstelling voor het huisarts-zijn verminderd, maar dat zou ongetwijfeld van voorbijgaande aard zijn. De inleider loofde de activiteiten van het N.H.G. en wees tevens op de toenemende belangstelling van de overheid voor de problematiek van de huisarts.

Als tweede spreker kwam Dr. F. J. A. Huygen aan het woord. Zijn rede „Visie op de toekomst en de ontwikkeling vanuit het verleden” was vrij pessimistisch gesteld. Het blijkt dat in landen waar de huisarts ontbreekt de gezondheidszorg kostbaar en minder efficiënt wordt. Desondanks daalt de belangstelling voor het beroep huisarts niet alleen in Nederland. Huygen analyseerde de oorzaken van deze verminderde belangstelling. In de eerste plaats zijn dit vooral de veel ongunstiger werkomstandigheden van de huisarts. Daarnaast wordt de vraag naar specialisten en artsen in dienstverband steeds groter. Wanneer men bovendien bedenkt dat de opleiding tot huisarts beslist onvoldoende is te noemen, dat er een duidelijk statusverschil bestaat tussen huisarts en specialist ten nadele van de huisarts en dat de huisarts tijdens zijn loopbaan geen carrière kan maken, is het niet zo verwonderlijk dat de belangstelling voor dit beroep afneemt. In de toekomst zal moeten worden gestreefd de positie van de huisarts te verstevigen door een betere samenwerking met anderen te organiseren. Ook hier werd weer het woord groepspraktijk genoemd. Eveneens zal de opleiding tot huisarts moeten verbeteren. Het lijkt waarschijnlijk dat de ontwikkeling zal gaan in de richting van een specialisering tot huisarts. Voor dit alles zullen experimenten moeten worden opgezet, waarvoor financiële steun van de overheid onontbeerlijk zal zijn.

Des middags gaf ondergetekende een analyse van het dagelijks werk van de huisarts. Deze analyse betrof in de eerste plaats de werkzaamheden in de huisartspraktijk — zie (1964) huisarts en wetenschap 7, 2 — en in de tweede plaats de patiëntenstroom zoals deze langs de huisarts gaat. Van de werkzaamheden werd vooral aandacht besteed aan het anamnese opnemen waarbij werd gewezen op de betekenis van het klagen in het algemeen. Vervolgens werden de belangrijkste indicaties voor het verwijzen kort besproken. Het geheel werd toegelicht met korte ziektegeschiedenissen.

Tenslotte sprak Prof. Mr. L. G. A. Schlichting over „Patiënt en huisarts”, vanuit zijn persoonlijke ervaring als patiënt. Spreker gaf antwoord op de vragen „Hoe is de houding van de patiënt ten opzichte van de huisarts?” en „Wat zijn de verwachtingen van de patiënt; ziet deze de huisarts als technicus, vertrouwensman of geestelijk begeleider?”

De dag werd besloten met het beantwoorden van vragen door een forum bestaande uit de sprekers onder leiding van Prof. Dr. A. Th. Mertens.

Gezien het grote aantal aanwezigen en de vele vragen die het forum moest beantwoorden, komt het mij voor dat de Medische Faculteits Vereniging kan terug zien op een geslaagd symposium.

G. J. Bremer

HIPPOCRATES STUDIEFONDS

Het Hippocrates Studiefonds stelt voor het jaar 1965 f 4.000,— beschikbaar voor wetenschappelijk werk op medisch gebied. Het College van Regenten van dit fonds beslist, wie voor 1965 in aanmerking komt voor een subsidie.

Het geld moet worden besteed voor de financiering van wetenschappelijk werk, dat iets te maken heeft met de geneeskunde in de ruimste zin van het woord. Eventueel kan een subsidie ook worden toegekend aan een instelling of persoon, die reeds van andere zijde financiële steun ontvangt.

Kandidaten voor een dergelijke subsidie dienen zich vóór 15 mei 1965 te richten tot de secretaris-penningmeester van het College van Regenten, Dr. J. de Graeff, Prins Hendriklaan 3 te Oegstgeest. Een dergelijke aanvraag moet vergezeld gaan van een nauwkeurige omschrijving van het doel waarvoor het geld zal worden besteed.